

се опива отъ дима на цигарата му. Въ любовта си жената е ирационална — присъщи ѝ сж садистични и мазохистични чувства, става фетишистка. У Мила сжщо говори и бждещата майка, когато наивно и унесено разказва съня си за детето. Тя очаква решението на Христофорова да я отвлѣче — готова е да му се подчини, слѣпо да го следва. Остава, обаче, разочарована отъ нерешителността му, и въ това е трагедията ѝ.

Христофоровъ пѣкъ е изразителъ на мжжкото любовно начало — чувствува потрѣба да постави любимата „на пиедесталъ“, да я боготвори. Той много философствува — занимава го метафизиката на любовта: говори за пълното сливане на душитѣ, възможно може би само въ смъртта. Изповѣдва, че тя е за неговото мжжко дѣло онова, което е духътъ на единъ Богъ въ неговото творение:

Когато старитѣ гърци сж създавали култа на музитѣ, тѣ сж туй сж изповѣдвали душата на мжжа... Мжжътъ служи на жената и се жертвува ней. Мжжътъ живѣе за жената, а жената за неизповѣдимитѣ цели на битието.

Говори ѝ въ духа и въ стила на любовнитѣ стихотворения на автора:

Азъ зная само две хубави очи, въ чието сияние душата ми потъва и се топи като восъкъ... Зная само една малка прозрачна ржка, която трѣпне въ ржката ми съ нѣкакъвъ обезумителенъ трепетъ. — Азъ винаги съмъ се стремилъ къмъ тебе като изъ нѣкоя бездна къмъ нѣкакъвъ върхъ... Всичко това е искрено, както и желанието му да ѝ създаде щастие: „Бихъ желалъ да те обсия съ всички съкровища на свѣта“... Но той не се решава да я вземе съ себе си — страхува се, че не ще